

Välja õuest ja väravast

Rändur käib metsas mööda kruusateed. Kindel sihtmärk puudub, matkaja avastab maailma. Iga paarikümne kilomeetri tagant ta puhkab jalgu. Täpselt saja kaheksakümne viie kilomeetri pealt märkab ta tee ääres surnud lehelindu. Ränduril on morbiidne huvi – nimelt kogub ta väikeste metsloomade luid. Tema seljakotist võib leida iga loomakese luid, oravast rästikuni välja. Teekäija istub linnu kõrvale maha ning üritab kondid kätte saada. Ta puhastab raipe sulgedest, nahast ja lõpuks lihast. Rändur on oma töös nii osav, et ta suudab iga kondi linnu ihust täielikust puhtaks saada.

Alles on ainult linnu skelett, muu viskas rändur metsa teistele elusolenditele toiduks. Ta võtab oma seljakoti seljast ning avab klaasist purgi, et kondid purki sisse panna. Silmapilgu jooksul ärkab lehelinnu skelett ellu. Rändur ehmub.

Surnud linnu skelett hakkab säutsuma:

“Anna mulle süüa.”

“Süüa? Milleks sulle süüa? Sa oled surnud.”

“Ma pole ammu süüa söönud ning mu kõht on tühi. Anna mulle süüa.”

Rändur on segaduses, kuid ta katab linnu vajadused. Ta kaevab natuke paljaste kätega pinnases ning leiab mullast paksu vihmaussi. Rändur annab selle surnud linnule söögiks.

Aga linnul ei ole nahka, siseorganeid ning seetõttu ka söögitoru. Surnud lind võtab vihmaussi noka vahele ning neelab selle alla, kuid vihmauss kukub lihtsalt linnu alalõualuu vahelt läbi, otse maapinnale. Vihmauss pääseb minema, kuid lind on ikka nälgjane.

Ta kraaksub edasi: “Mul on ikka kõht tühi, anna mulle veel süüa.”

“Ma just andsin sulle süüa, mine otsi nüüd ise.” Rändur paneb seljakoti selga ning jätkab kruusateel oma teekonda. Surnud lind ei jäta teda aga rahule. “Ma ei oska ise süüa otsida.”

“Sa oled lind. See on sul loomuses.”

“Kuidas ma lind olen? Millised linnud on?”

“Lindudel on suled ja nad oskavad lennata.”

“Ma ei oska lennata ning sulgi mul ka ei ole. Seega ma ei ole lind. Otsi mulle midagi süüa.”

Rändur ärritub: “Ma pean edasi liikuma, sa oskad ise ka endale süüa otsida. Kasuta oma aju.”

“Ei oska, mul ei ole aju ju. Kas sa oled pime?”

“Sul on nokk, vaata mulda ning kaeva mõni uss välja.”

“Nokk mul on, aga mul pole silmi, et mulda vaadata. Sa pead mulle ise süüa...”

Keset tiivulise lauset sai ränduril kraaksumisest kõrini ning ta trampis jalaga linnu skeleti peal, et too jälle ära sureks. Linnu kondid lendasid laiali, kuid hetke pärast ärkab ta taas surnuist üles ning on jälle ränduri kannul. Rändur jätkab oma teekonda ning surnud lind kõnnib ta kõrval, endist viisi toitu küsides. Kondihunnik jookseb neli päeva ja neli ööd teekäija järel. Viiendal päeval sureb lind lõplikult nälga.

Viienda päeva hommikul ärgates ohkab rändur endamisi kergendavalt ning jätkab oma teekonnaga skeletlinnuta.

Paari päeva pärast märkab rändur kruusatee ääres surnud oravat. Ta võtab orava laiba ning matab selle tee kõrvale maha.

Laura Kirke Kaijalainen 12.H

Läänemaa Ühisgümnaasium

Juhendaja Tiina Brock